

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **M. E.**, st. příslušnost: Turecká republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2020, č. j. X, ve věci prodloužení doby
trvání zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna
za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena
z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobci prodloužila dobu zajištění podle § 124 odst. 3
zákona č. 329/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých
zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon
o pobytu cizinců“), za účelem jeho vyhoštění, o 30 dnů, tj. do 20. 1. 2021.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nedostatečné odůvodnění doby prodloužení zajištění, protože žalovaná fakticky jen odkázala na stávající situaci a na to, že řízení o ověření totožnosti žalobce stále trvá. To je v rozporu s právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, podle kterého musí být doba zajištění řádně odůvodněna. Žalovaná chybějícím odůvodněním rozhodnutí znemožnila žalobci bránit se proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** odkázala na předcházející řízení o zajištění, včetně rozsudku zdejšího soudu o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o zajištění a probíhajícího řízení o kasační stížnosti. Před uplynutím doby zajištění v délce 90 dnů od 25. 9. 2020 Ředitelství služby cizinecké policie, Oddělení pobytového režimu cizinců 13. 12. 2020 žalované sdělilo, že 14. 10. 2020 podalo žádost o readmisi žalobce zpět do Turecké republiky podle článku 3 Dohody mezi Evropskou unií a Tureckou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob (dále jen „Dohoda“) cestou Velvyslanectví Turecké republiky v České republice (dále jen „Velvyslanectví Turecka“) na Ministerstvo vnitra Turecké republiky, které je příslušným orgánem dle Dohody. Podle telefonického hovoru z 26. 10. 2020 probíhalo ověřování totožnosti žalobce v Turecku. Podle telefonických hovorů s konzulárním oddělením Velvyslanectví Turecka v ČR nebyly nové informace ve věci ani přes urgence a ze zkušeností z minulosti vyplynulo, že došlo již v několika případech k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Z uvedených důvodů se jevila doba zajištění jako nedostatečná a nebylo možné určit její další potřebnou délku. Při realizaci vyhoštění v obdobných případech je třeba ověřit totožnost cizince a vystavit náhradní cestovní doklad, což 13. 12. 2020 nadále probíhalo. Vyhoštění je možné i prostřednictvím komerčních letů. Reálnost takového vyhoštění a jemu předcházejících popsanych kroků byla známa z předchozí praxe a vyhoštění jiného zajištěného cizince turecké státní příslušnosti dne 6. 11. 2020; šlo o cizince, který byl zajištěn společně se žalobcem.
4. Žalovaná nesouhlasila s tím, že neodůvodnila potřebu a dobu prodloužení zajištění, protože popsala kroky, které byly učiněny a které jsou k realizaci vyhoštění třeba. U žalobce došlo k vydání náhradního cestovního dokladu 6. 1. 2021 Velvyslanectvím Turecka. Dne 18. 1. 2021 bylo zajištění žalobce prodlouženo do 28. 2. 2021. Žalovaná nabídla žalobci dobrovolný návrat, avšak žalobce se odmítl do tohoto programu přihlásit, protože se nechce v žádném případě vrátit do země původu. Proto žalovaná musí přistoupit k realizaci vyhoštění policejní eskortou, komerčním letem a policejní eskortou na letišti v Turecké republice, což zajišťuje Velvyslanectví Turecka. To vše nebylo možné realizovat ani do 20. 1. 2021.
5. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Soud zjistil **z napadeného rozhodnutí** ve vztahu k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti, že žalovaná poukázala na to, že v souladu s § 126 zákona o pobytu cizinců opakovaně zkoumala důvody zajištění, ty po celou dobu zajištění trvaly, nadále trvají a realizace správního vyhoštění žalobce do Turecka je možná. Žalovaná odkázala na sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, Oddělení pobytového režimu cizinců z 13. 12. 2020 a citovala z něj, že 14. 10. 2020 byla podána žádost o readmisi žalobce podle čl. 3 Dohody prostřednictvím Velvyslanectví Turecka. Žalovaná 26. 10. 2020 telefonicky zjistila u

Velvyslanectví Turecka, že probíhá ověřování totožnosti žalobce u příslušných orgánů v Turecké republice. Žalovaná telefonicky 19. 11. 2020 a 7. 12. 2020 na konzulárním oddělení Velvyslanectví Turecka zjistila, že i přes urgence nemají od příslušného tureckého ministerstva žádné informace a že v minulosti ze strany Turecké republiky došlo již v několika případech k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu u osob uvádějících státní příslušnost Turecké republiky podle Dohody. Okamžik vyřízení žádosti a vystavení náhradního dokladu totožnosti nebylo možné předpovědět.

7. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že při získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění došlo i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění způsobené Tureckou republikou. Žalovaná je povinna zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Protože žalobce nedisponoval cestovním dokladem, bylo třeba zajistit náhradní cestovní doklad, a proto bylo nutné ověřit totožnost žalobce na zastupitelském úřadu státu, jehož je žalobce státním příslušníkem. Na základě ověření totožnosti může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. Podle sdělení z 13. 12. 2020 řízení o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu žalobci nadále probíhalo. Žalované bylo známo, že v případě občanů Turecka je repatriace možná, a to prostřednictvím přímých komerčních letů z Prahy. O tom svědčí i skutečnost, že u jednoho tureckého občana, který byl zajištěn spolu se žalobcem, u kterého již byla ověřena totožnost a vydán náhradní cestovní doklad, byla provedena realizace správního vyhoštění zpět do Turecka dne 6. 11. 2020.
8. Soud ověřil ze správního spisu obsah úředních záznamů a telefonických hovorů z 20. 11. 2020, 6. 12. 2020 a 13. 12. 2020 (č. l. 100 až 102). Podle úředního záznamu z 20. 11. 2020 je lhůta 25 dnů na ověření totožnosti zpravidla prodlužována o dalších 30 dnů, ohledně žádosti bude urgence. Podle úředního záznamu z 6. 12. 2020 brzy bude šedesátidenní lhůta končit a žádost není vyřízena.
9. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
10. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dále „NSS“ (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), ze které se zejména podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán nebo soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci; proč považoval námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy.
11. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm

nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS z 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

12. Soud souhlasí se žalobcem, že určení doby prodloužení zajištění je třeba řádně odůvodnit. Žalobce správně poukázal na přílehlavé rozhodnutí NSS č. j. 1 As 93/2011-79 (srov. dále tam citovanou judikaturu), podle kterého je tu potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.
13. Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
14. NSS v rozsudku č. j. 1 As 93/2011-79 (bod 15) dovodil, že i přes výluky v § 124 zákona o pobytu cizinců, [že se na řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění nepoužijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) o správním řízení], nevztahuje se tato výluka na formální náležitosti správního rozhodnutí podle § 67 – 70 správního řádu.
15. Proto je třeba, aby správní orgán uvedl konkrétní skutkové a právní důvody, aby odůvodnění mohlo plnit svou základní funkci. Řádné odůvodnění je také základním předpokladem pro efektivní soudní ochranu.
16. Podle rozsudku NSS č. j. 1 As 93/2011-79 hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti.
17. Těmto požadavkům žalovaná v posuzovaném případě dostala. Žalovaná srozumitelně uvedla všechny úvahy a podrobně popsala potřebné kroky k realizaci správního vyhoštění, které učinila, které probíhají a které budou následovat. Žalovaná nemohla učinit více, než se dotazovat a urgovat vyřízení svých žádostí, které podávala vždy bez zbytečného odkladu. Soud neshledal v jejím postupu nezákonnost, libovůli, překročení ani zneužití mezí správního uvážení. Mezi správním uvážením jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení a metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení a obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.
18. Ostatně žalobce žádné konkrétní námitky vůči postupu žalované a skutečností odůvodňujícím prodloužení doby zajištění nevznnesl.

19. Navíc žalobce znal část odůvodnění napadeného rozhodnutí a postupu žalované již z jejího rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění, jak je soudu známo ze správního spisu a věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 42/2020 a z věci sp. zn. 72 A 43/2020 u cizince zajištěného společně se žalobcem, který byl vrácen do Turecka 6. 11. 2020 a kterému byl vydán náhradní cestovní doklad 3. 11. 2020 (viz bod 6 rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 72 A 43/2020).
20. S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že rozhodnutí o zajištění bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Žalovaná postupovala při prodloužení zajištění s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Uvážení správního orgánu o zajištění nevybočilo ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (obdobně rozsudek NSS z 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39).
21. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.
22. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, proč se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.
23. Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za převzetí věci a první poradou a doplnění žaloby, tj. celkem 6 200 Kč. K částce 6 200 Kč náleží paušál ve výši 2 x 300 Kč (600 Kč) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna včetně náhrad hotových výdajů ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč, která bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 12. února 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně